

פתח הרוצה הנאמן (רבי שמואל) ואמר, כתוב בפרקsha זו, והקרבנם אשה עללה לה. ופרקשה, שעולה לאשים. וכך נסמן עוללה לאשה. ועוד פרקשה, שאין עוללה באה אלא על הרהור הלב.

ונדי, כל הקרבנות לא באים אלא לכפרה. כל קרבן וקרבן על כל אבירים של אדם מפני אותו חטא של אותו איבר. על טפות המחה נאמר, (שםות יט) עוגת מצות כי לא אמר, אם זורק טפות ראשונות חמץ.quam זורק שחתיכות במקום שלא שלו. ועל אלו שחתיכותיו זורק אותן במקומם שלא צריך, צריך להביא עלייה לחם חמץ, ואותם לחמי תודעה בך הם - מהם חמץ ומם מצה.

פרום - מצד הדין, וכן בבשים ואילים ועתודים ועיזים. משום שהם פגוי שור, כלם שחתיכתם באפון, ובכבול דםם בכל שרת באפון. שחתיטה וקבלה וזריקה כלם באפון, לבסם מדת הדין שבחאה לבית דין מצד הגברה. בית דין הגדל מצד הגברה, שם בינה. בית דין מקטן מצד המלכות. וכל אותם שופכי דמים למצבה.

ומה שבחאה מדת הגברה. ולא בשחתת אחרת, משום שעבר יומו בטיל קרבנו. שקרבן דוחה שבת, ומתקין אש בשחתת, משום שהוא אש של קדרשה. שכל אש של קרבנות היא קדרש, ושחתת קרש, אחוזים זה בנה.

אבל אש של חל אסור למתת לו אחיזה בקדש, וממשום זה צוה להם לישראל, (שםות הל) לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השחתת. ואש דתורה לא בחרבאה לא אש קדרשה. אבל אש של קרבנו אין חילין,

פתח ריעיא מהימנא, (ר"א רבוי שטונו) ואמר, כתיב בפרקsha דא, והקרבנם אשה עללה לי. ואוקמונה, דעתלה לאשים. ובגין בך סמך עוללה לאשה. ועוד אוקמונה, דלית עוללה אתיא אלא על הרהור הלב.

ונדי, כל קרבניון לא אתיאן, אלא לכפרה. כל קרבנא וקרבנא, על כל אברין דבר נש, בפומ ההוא חטא דההוא אבר. על טפין דמוחא, (שםות יט) עוגת מצות כי לא חמץ. אי זריך טפין קדרמאן, קדם דאחיםינו, באתר דלאו דיליה. ועל אלין דאחיםינו, זריך לון באתר דלא אצטריך, צריך לאיתאה עלייהו לחם חמץ, וAINION לחמי תודה כי הוו, מנהון חמץ, ומנהון מצה.

פרים מיטרא דדין, כבשים ואילים ועתודים ועיזים. בגין דאיןון אנפי דשור, בלהו שחתיכתן באפון, ובכבול דםם בכל שרת באפון. שחתיטה וקבלה זיריקה כלם באפון. לבסמא מדת הדין, דאתה לבית דין מיטרא גבריה. בית דין הגדל מיטרא גבריה, דטמן בינה. בית דין מקטן, מיטרא דמלכות. וכל איןון שופכי דמים למצבה, איןון מיטרא גבריה.

ומה דאוקמונה, עלת שבת בשפטו ולא בשפט אחרא, בגין דעבר יומו בטיל קרבנו. דקרבן דוחה שבת, ואידליך אש בשפט, בגין דאייה אש קדרשה. דכל אש קרבניון אייה קדרש, אש שבת קדרש, אהידן דא ברא.

אבל אש דחול, אסיר לאחדא ליה בקדש, ובגין דאמני לון לישראל, (שםות לה) לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השחתת. והאי אייה כלאים טוב ורע. אש שבת דשלטה אילנה דתהי, דלית ביה פערובת, (אסיר לאבערא ביה וחלין, דתאי אש דחלין רטאה ולא דחלין רטאה) וחילין דתורה אסיר לערכאה באש קדרשה. כל שגן חילין דטמאה, דאסיר לערכאה לוין בקדש. אווף כי כל קרבניון, אהקריאו בשר קדרש. וכל קרבניון דכל מין, אית בהון שזהו כלאים של טוב ורע. ובשחתת ששולט עז החים, שאש של חילין של טמאה, ולא של חילין של טהרה) וחילין של טהרה אסיר לערכאה אווף כי כל חילין